

BAETS, Herman de (Gent 9 september 1856 – Gentbrugge 2 juni 1922). Zoon van **Pieter de Baets** en broer van **Maurice de Baets**.

Volgde tot 1873 humaniorastudies aan het Sint-Barbaracollege te Gent. Aan de Rijksuniversiteit Gent (RUG) behaalde hij het doctoraat in de politieke en administratieve wetenschappen (1875) en in de rechten (1877). Daarna vestigde hij zich als advocaat aan het Gentse hof van beroep en vanaf 1893 gaf hij les aan de RUG. Van 1898 tot 1900 was hij ondervoorzitter en van 1902 tot 1904 voorzitter van het Verbond der Belgische Advocaten.

De Baets begon zijn politieke loopbaan als provincieraadslid (1892-1894). Hij behoorde tot de groep rond **Arthur Verhaegen**. Als voorzitter van de Studiekring van de Gentse Werkliedenbond verdedigde hij de evenredige vertegenwoordiging. Gezien zijn – weliswaar behoedzaam – progressief christen-democratisch profiel kreeg De Baets voor de parlamentsverkiezingen van 1894 een plaats aangeboden op de lijst van de **Christene Volkspartij** van priester **Adolf Daens**. De Baets ging niet op dat voorstel in en werd kort daarop verkozen tot katholiek gemeenteraadslid van de stad Gent (1895-1898). Hij hield er zich voornamelijk bezig met financiële kwesties.

In 1896 wenste de kerkelijke overheid bij monde van bisschop **Antoine Stillemans** dat priester Daens zich uit het politieke leven zou terugtrekken. De oplossing werd gezocht in zijn vervanging als volksvertegenwoordiger door De Baets, broer van Stillemans' secretaris én christen-democraat. Zowel de dubbelzinnige houding van Daens als het verzet van de conservatieve katholieken onder lei-

ding van Charles Woeste deden de politieke ruil mislukken.

Twee jaar later nam De Baets ontslag als lesgever aan de universiteit en als gemeenteraadslid. In 1900 ging zijn politieke carrière opnieuw van start. Tot 1921 zetelde hij in de provincieraad en vanaf 1912 maakte hij deel uit van de bestendige deputatie. Tijdens de Eerste Wereldoorlog verklaarde hij in een interview aan Paul de Witte van *De Waarheid* dat de Duitsers het recht hadden de Gentse universiteit te vernederlandsen en dat bijgevolg de uitgereikte diploma's geldig waren. Deze uitspraak leverde hem na de oorlog een schorsing van drie maanden door de tuchtraad van de Orde van de Advocaten op.

LITERATUUR: D. Vanacker, *Het activistisch avontuur*, 1991; – F. van Campenhout, *LDB*, 1993; – F.J. Verdoodt, *De zaak Daens*, 1993.

FRANS VAN CAMPENHOUT